

P R A T A R M Ē

Moteris dviejuose pasauliuose

PASTARUOSIUS KELERIUS METUS praleidau keliaudama po du pasaulius. Vieną iš jų pažinojau, kito neperpratau iki šiol. Man gerai pažįstamame Vakarų pasaulyje buvau laikoma mylinčia mama ir ištikima, besiaukojančia žmona. O naujame – griežtame ir žiauriame – pasaulyje buvau apkaltinta esanti netikėlė vakarietė, netinkama būti motina ar žmona.

Mane visada traukė kitos kultūros, daug keliavau, tad galbūt likimas lėmė susirasti vyrą, kurio kilmė ir patirtis būtų visiškai kitokios negu manoji. Aš netgi atsiverčiau į islamą, nes maniau, kad tai pagerins mūsų tarpusavio santykius ir visiems palengvins gyvenimą.

Troškau būti laimingai ištekėjusi, su viltimi žvelgti į ateitį ir matyti aplink namą bėgiojančius savo vaikus. Maniau, kad turiu tokį vyrą, kokio norėjau. Tikrai turėjau tokius vaikus, kokių norėjau, bet niekada nebūčiau nuspėjusi, koks sunkus išmėginimas laukia manęs Saudo Arabijos dykumose.

Ir niekaip nebūčiau galėjusi pasirengti tam, kas nutiko per tokį trumpą laikotarpį. Tai galima prilyginti patirčiai žmogaus, sakykime, užaugusio Pietų Amerikoje, o paskui visą likusį gyvenimą praleidusio Šiaurės ašigalyje. Aš nejuokauju.

Pamenu, kaip žmonės siūlė man iš karto pasiduoti, nes patekti į Saudo Arabiją praktiškai neįmanoma; sakė, kad mano bandymas surasti vaikus ir išsirūpinti teisę juos auginti nuo pat pradžių pasmerktas žlugti. Supratau, kodėl mano patarėjai ir netgi kai kurie bičiuliai taip skeptiškai nusiteikę.

Be to, pasidomėjusi vaikų pagrobimo atvejais ir pati pamaciau, kad motinų, kurios sėkmingai susigrąžino savo vaikus, nėra daug. Kalbėjau su daugybės organizacijų atstovais, teisininkais, savo vaikus praradusiomis mamomis ir įsidėmėjau visus jų patarimus.

Viską apsvarsčius, mano užduotis atrodė tarsi nuolatinis kopimas į kalną. Visoms motinoms, su kuriomis kalbėjau, teko patirti ilgalaikę traumą; daug jų dėl vaikų kovojo visiškai vienos, daugelis man sakė, kad širdyje jautėsi mirusios, kai kurios susidūrė su finansiniais sunkumais. Ir tik vienai kitai pavyko vėl apsigyventi kartu su savo vaikais.

Perpratusi nesuvaržytą britų kultūrą, o šiek tiek vėliau – ir ramų gyvenimą Balio saloje, ketinau įžengti į kitą, visiškai nepažįstamą pasaulį. Išsitiesti paplūdimyje ir degintis, nueiti kur nors išgerti taurę kitą vyno arba maloniai praleisti vakarą kino teatre man atrodė savaime suprantama. Bet naujajame pasaulyje daugumos šių dalykų nebuvo.

Buvau pratusi sėsti prie automobilio vairo ir važiuoti apie tai nė nesusimąstydama. Man patikdavo eiti keliu visiškai laisvai, vėjo taršomais plaukais. Tame kitame pasaulyje manęs laukė religinė policija, nusprendusi, kad negaliu parodyti nė vienos plaukų sluogelės.

Buvau vakarietė mergina, pratusi prie vakarietiško gyvenimo būdo. Daug metų džiaugiausi visais jo teikiamais džiaugsmiais bei malonumais, ir tai buvo vienintelis gyvenimas, kurį pažinojau. Bet kažkur toli horizonte dunksojo dykuma, skurdi tiek išoriškai, tiek dvasiškai, kurioje niekada nebūčiau pritapusi.

Išdėsčiusi savo poziciją Saudo Arabijos teisme, supratau esanti balta varna. Savo interesus ginanti vakarietė moteris čia pasirodydavo taip retai, kad visi teisme dalyvavę vyrai, regis, jautėsi nejaukiai. Kad ir kaip stengtumeis, jei nuo gimimo nesi musulmonė, niekada jų neįtikinsi, kad tu ir tavo pažiūros apskritai ko nors vertos.

Kiekvieną Saudo Arabijoje praleistą dieną dėvėdama drabužius, nuo pašalinių akių slepiančius beveik visą kūną, jaučiausi tarsi tuščia vieta. Saudo Arabijos moters statusas labai menkas, bet moteris iš Vakarų jo *apskritai* neturi. Kodėl aš vėl neištekėjau? Jeigu ji vėl neištekėjo, vadinasi, kažkas jai ne taip. Jausite jaučiau, kad būtent taip apie mane galvoja arabai vyrai. Jie tiesiog manė, kad nesu verta gauti bent menką dalelę jų laiko.

Nors dykumoje mane sutiko nesvetingai, buvau pasiryžusi padaryti viską, kad tik susigrąžinčiau savo vaikus. Skridau tūkstančius mylių ir visų prašiau bet kokios, kad ir pačios menkiausios, paslaugos.

Man paaiškino, jog vien už tai, kad gaučiau tinkamus dokumentus, turėsiu lytiškai santykiauti. Tokio pasiūlymo tikrai niekada nebūčiau net svarsčiusi. Bet kai sprendžiamas klausimas „su vaikais ar be vaikų“, motinai nelieka kitos išeities. Buvau paskutinę viltį praradusi moteris, pasiryžusi pačiam beviltiškiausiam žingsniui. Dabar, tiesiog padariusi tai, apsižvalgau aplink ir matau vėl besijuokiančius ir pokštaujančius keturis savo berniukus.

Šioje knygoje yra liūdesio, humoro, žmogiškų stiprybių ir silpnybių. Čia yra aukštų viršukalnių ir itin žemų lomų, nes važiuoju atrakcionų parke esančiais linksmaisiais kalneliais, ir traukinukas tebedunda.

Jaučiausi pakankamai kompetentinga tai parašyti. Buvau ištekėjusi už musulmono, pati tapau musulmone, praradau vaikus, turėjau gyventi Saudo Arabijoje ir ieškoti teisingumo

ties Saudo Arabijos teisėsaugos sistemoje, ties savo pasaulyje. Per visą šį procesą tapau išmintingesnė ir stipresnė. Taip pat – matyt, tai buvo neišvengiama – labai sutvirtėjau.

Per visą tą laiką susiradau nuostabių draugų, žmonių, kurie vieningai stoji mano pusėn ir visaip man padėjo. Sutikau ir kitų žmonių, kurie aršiai prieštaravo tam, ką dariau; ką gi, ateityje mums paprasčiausiai reikės laikytis kuo atokiau vieniems nuo kitų.

PROLOGAS

STOVĖJAU SCENOJE, LONDONE esančiame viešbutyje „Waldorf Hilton“, ir stebėjau, ar tai tikrai vyksta su manimi. Metų mama? Juk tokie dalykai nutinka kitoms moterims, tik ne man!

Tą 2006-ųjų sausio vakarą pamačiau daug įžymių žmonių. Radijo laidų vedėjas Metju Raitas mane pristatė ir papasakojo, kaip „Tesco“ žurnalo buvau išrinkta Metų mama geriausio vaikų laiško kategorijoje. Didžiuliame ekrane išvydome vaizdo įrašą, rodantį mane su berniukais naujuose mūsų namuose Devone.

Būdama scenoje per šviesas vos galėjau įžiūrėti laimingus veidus, akinamai baltas staltieses ir egzotiškas gėles.

Metju paskaitė ištrauką iš laiško, parašyto vyriausio mano sūnaus Makso, – jis pasiūlė mano kandidatūrą tuose rinkimuose, bet man šios paslapties neatskleidė. Metju paaiškino, kad perskaitę tą laišką vertinimo komisijos nariai labai susijaudino. Nepaprastai didžiudamasi stovėjau scenoje, o jis skaitė ištrauką iš Makso laiško:

„2002-aisiais mums kai kas nutiko. Iš Saudo Arabijos kilęs mano tėvas pasiėmė mane ir mano brolius ir išvažiavo gyventi tenai. Mums tai buvo labai labai sunku, mat toje šalyje niekada anksčiau nebuvo lankęsi.

Gyvenimas ten buvo visiškai kitoks, be to, nemokėjome tos kalbos. O blogiausia, kad niekada nebuvo išsiskyrę su mama ir mums jos tikrai labai trūko.

Metus ir keturis mėnesius mama mėgino išsiaiškinti, kur tiksliai mes esame. O tada stojo į ilgą ir nuožmią kovą su Saudo Arabijos ambasada, kad gautų vizą ir galėtų toje šalyje su mumis pasimatyti.

Galų gale atvykusi į Saudo Arabiją, ji įsidarbino tarptautinėje mokykloje, kad galėtų būti arčiau mūsų, ir kovojo teismuose dėl teisės su mumis matytis. Mums buvo leista lankyti ją 24 valandas per savaitę.“

Stovint scenoje mano galvoje šmėstelėjo daug minčių. Žybciojo fotoaparatus blykstės. Maksas suspaudė man ranką. Atsakydama aš jam irgi spustelėjau ranką ir pasistengiau nusiraminti.

Mačiau, kaip ploja salėje esantys mano draugai. Per kelias akimirkas išgyvenau daugybę įvairių emocijų: jaučiausi laiminga ir liūdna, triumfuojanti ir susigraudinusi, susijaudinusi ir besididžiuojanti.

Metju papasakojo mano istoriją ir uždavė man kelis klausimus. Iš anksto pasiruošusi nebuvo, bet kai pradėjau atsakinėti, tiesiog leidausi nešama atplūdusių žodžių srauto ir viskas, rodos, išėjo labai natūraliai.

Garsiai grojant muzikai ir sūnums dusinant mane savo apkabinimais, gavau prizą. Denisė Karter, labdaros fondo vaikus susigrąžinusioms mamoms „Reunite“ pirmininkė, padėjusi man kiekviename žingsnyje, įteikė nuostabią gėlių puokštę ir išgraviuotą krištolinę vazą. Įtaigioje kalboje Denisė pabrėžė, kad mano istorija turėtų įkvėpti panašioje padėtyje atsidūrusias moteris.

Kodėl Maksas nusiuntė į „Tesco“ žurnalą tą jaudinantį laišką? Netrukus sužinosite.

PAGROBTI

2002 M. SAUSIO 23-IOJI mano atogrąžų saloje prasidėjo kaip ir kiekviena diena. Šilti ir kas minutę vis kaitresni saulės spinduliai apšvietė mano kambarį ir paragino keltis. Pažadinau vaikus ir nulipau žemyn su dviem tarnaitėmis aptarti dienotvarkės. Viena iš jų jau buvo pataisiusi pusryčius.

– Pusryčiai paruošti, – pasakiau, tikėdamasi atkreipti šeimos dėmesį. – Viskas ant stalo, – po kelių minučių jau šiek tiek garsiau pridūriau, vildamasi, kad šį kartą man labiau pasiseks.

Iš savo miegamųjų atskubėję berniukai, prieš pasukdami į kambarį, kuriame stovėjo televizorius, pasičiupo nuo stalo duonos ir uogienės.

– Atsisėskite, – primygtinai paprašiau, ir jie nusivylę susiraukė. – Jokio televizoriaus, šiandien einat į mokyklą.

– Bet, mama, prašau... prašau... – ėmė maldauti penkiametis Adamas.

– Jokiu būdu. Sėdėkite gražiai prie stalo.

Dvyniai – Maksas ir Aleksas – irgi ėmė protestuoti. Tipiški dešimtmečiai, jie turėjo susidarę savo mėgstamų per palydovinę televiziją transliuojamų laidų sąrašą, ir šis vis ilgėjo. Zakas, nors už juos dvejis metais jaunesnis, šiuo požiūriu sparčiai vijosi brolius.

Visos mintys apie televiziją buvo šluote iššluotos iš valgiaraščio, kai pusryčiauti atėjo Ti. Jis atrodė nusiteikęs kaip niekad prastai. Prie stalo įsivyravo tylą. „Bent jau vaikai valgo“, – pamaniau. Tada nesupratau, kad tai paskutiniai bendri mūsų pusryčiai ir daugiau tokių nebus metus ir keturis mėnesius.

– Nuvešiu juos į mokyklą, – pasakė Ti. Kaip visada, jis kalbėjo tik tai, kas būtina. – Išvažiuojame tuojau pat. Iki.

Vaikai pasiėmė kuprines, pabučiavo mane ir paskui Ti išėjo pro lauko duris. Sužžė jo automobilio variklis, durys užsidarė ir mano vaikai išvažiavo.

Dar minutėlę pasėdėjau. Reikėjo pamąstyti apie tai, kaip praskaidrinti namie tvyrančią atmosferą. Turėjau sugalvoti, kaip pagerinti įtemptus santykius su vyru.

„Nereikėjo mums išvažiuoti iš Anglijos, – pagalvojau aplink mane zujant tarnaitėms ir renkant berniukų paliktas lėkštes. – Ir kodėl gi, dėl Dievo, mes apsigyvenome Balyje?“

Mintimis grįžusi į netolimą savo praeitį, įvardijau pagrindines problemas ir ėmiau jas analizuoti. Persikelti gyventi į Balį tuomet atrodė gera mintis. Ti saloje pradėjo baldų gamybos verslą, ir nors jis beviltiškai žlugo, mes čia pasilikome, rekonstravome pastatą ir įkūrėme jame anglišką Balio mokyklą.

Iš pradžių atrodė, kad tai daug žadantis projektas, ir jaučiau, jog pasinaudojus mano, kaip diplomuotos mokytojos, patirtimi jis bus sėkmingas. Bet netrukus tapo akivaizdu, kad mudu su Ti drauge dirbti negalime. Įdėjusi daug sunkaus darbo, dabar vėl tapau tik paklusnia namų šeimininke.

Tarnaitės išėjo iš kambario, o aš likau sėdėti vis dar stengdamasi surikiuoti galvoje kirbančias mintis. „Kodėl turiu paklusti visiems jo įsakymams?“ – paklausiau savęs, nors jau tą pačią akimirką žinojau, kad ir toliau visuomet turėsiu taip elgtis. Ti valdė namus savo bjauriomis nuotaikomis, o aš negalėjau pakęsti jo susierzinimo priepuolių. Kaip aš jų nekenčiau!

Žvelgiant į praeitį reikia pripažinti, kad didžiuliai rūpesčiai grėsmingai tvenkėsi horizonte jau gerokai anksčiau, negu dingo vaikai. Mes barėmės ir ginčijomės, bet argi kartais taip nesieltgia visos sutuoktinių poros? Stengiausi save padražinti. Bet tikrovė paėmė viršų. Kontroliuoti padėtį darėsi vis sunkiau.

– Nekenčiu savo gyvenimo, nekenčiu savo gyvenimo, – kar-tojau aš.

Tarnaitės matė, kad esu labai prislėgta, bet nenutuokė, ką sakau.

Baigiau gerti jau atšalusią kavą ir užlipau į savo miegamąjį, – vienoje lovoje su Ti jau nemiegodavau, – dar truputį pamąsty-ti. Mintyse klausiau savęs, gal mano barnumas irgi nepadėjo mūsų santykiams? Gal mudviejų asmenybės tiesiog nesude-rinamos? Juk suvaidinusi patį svarbiausią vaidmenį kuriant mokyklą, be abejo, turėjau teisę dalyvauti ir ją valdant, tiesa? Kodėl jis nenorėjo, kad prisidėčiau?

Išsitiesusi ant lovos, stengiausi analizuoti katastrofiškus mūsų tarpusavio santykius. Mintyse sudariau nusiskundimų sąrašą. Pirmiausia, norėdama nupirkti namuose reikalingų daiktų, turėjau prašyti pinigų. Lėšų prabangos prekėms ne-prašydavau, nes žinojau, kad apie tokius pirkinius negali būti nė kalbos. Ti viską kontroliavo. Jis kažkur laikė paslėpęs netgi vaikų pasus. Buvau spąstuose.

Pamėginau vėl užmigti. Daugiau beveik nebuvo ką veikti, nes namų ruoša rūpinosi tarnaitės. Kurortinė sala – ideali vieta atostogautojams, bet gyvenant nuolat ji praranda savo žavesį.

Mano pastangos dar šiek tiek pamiegoti žlugo. Troškau su kuo nors pasikalbėti, bet artimi draugai ir giminaičiai gyveno kitoje Žemės rutulio pusėje.

Laikui slenkant – visiškai taip pat, kaip ir kasdien, rytą pa-keitė priešpiečių metas, o paskui – ir popietė. Aš tiesiog leidausi

nešama srovės, plaukiau be jokios aiškios krypties, kaip upėje plaukia sielis.

Iš mokyklos Ti ir vaikai grįžo namo apie trečią valandą popiet, ir netrukus pasirodė, kad tai pati blogiausia diena mano gyvenime. Ti paskubomis išgėrė puodelį arbatos, kurią jam paruošė viena iš tarnaičių. Mes nepersimetėme nei žodžiu, nei netgi žvilgsniu, ir jis vėl išėjo. Atrodė, kad jo pasaulyje manęs jau nėra.

Kaip ir kiekvieną popietę, kai gyvenome Balyje, vaikai pažaidė, paskui paruošė namų darbus. Tą popietę pirmąją užuomina apie artėjantį neišvengiamą košmarą tapo telefono skambutis. Man paskambino viena iš mokykloje dirbančių anglių mokytojų.

– Niekada neatspėsi, ką visai neseniai mačiau Imigracijos tarnyboje, – lėtai ir atsargiai nervingu balsu pasakė ji. – Ten buvo Ti, jis, rodos, pasiėmė pasus ir, manau, savo ir vaikų išvykimo vizas. Visko gerai nemačiau, bet jis, regis, paėmė tuos pasus, tad pamaniau – bus geriau viską tau papasakoti.

Mano draugė žinojo apie mudviejų su Ti santuokines bėdas, todėl savaimė aišku, kad jai pasidarė įdomu, kas vyksta Imigracijos tarnyboje. Ji sakė atsitiktinai nugirdusi, kaip Ti šnekėjosi su vienu pareigūnu. Žinojau, kad iš Balio išvykti norintys verslininkai turi prašyti išduoti jiems išvykimo vizą. O turistams saloje galioja kitokia tvarka.

Paprašiau jos dar kartą papasakoti, ką matė, ir jai bekalbant pajutau, kaip visą kūną nukrėtė šurpas. Skrandis sudirgo, man pasidarė bloga. Bet tuo pačiu metu jaučiausi supykusi ir įsitempusi. Skausmas buvo ir dvasinis, ir fizinis. Sutramdžiau savo jausmus ir išlikau rami.

Kai vakare Ti grįžo namo, paprašiau atsisėsti ir pasikalbėti. Jis atsisakė, pareiškęs, jog yra užsiėmęs. Bet aš užsispyriau ir ėmiau persekioti jį po visą namą.

– Kam nunešei pasus į Imigracijos tarnybą? Ir kam tau išvykimo vizos? Kur ketini vykti? Kas čia, po galais, vyksta?

Man išvykimo vizos jis neturėjo. Žinojau tai, nes pasas tebebuvo rankinėje.

Kai pakartojau Ti tai, ką man pasakojo draugė, jis labai supyko. Tvirtino, girdi, visiškai normalu pasirūpinti išvykimo vizomis, jei kartais prireiktų išvykti iš salos; tai tik paprastas formalumas. Bet aiškiai mačiau, kad esu mulkinama.

Pažvelgus į jo veido išraišką buvo akivaizdu, kad užklupau jį visiškai netikėtai. Ti atrodė tarsi gavęs kūju per galvą. Buvo išraudęs kaip vėžys ir atrodė visiškai sutrikęs. Užklupau jį nepasiruošusį, bet jis vis tiek neketino man pasakyti, kas vyksta.

Ti nutarė, kad laikas sprukti. Man nespėjus paklausti dar ko nors, jis išlėkė iš namų. Išgirdau jį kažką sakant apie svarbų susitikimą. Mano galvoje sukosi žodžiai „pasai“ ir „išvykimo vizos“. Juk jis neplanuoja atostogauti be manęs, o gal artėja dar grėsmingesni įvykiai?

Tekina pasileidau paskui jį šaukdama:

– Dabar pat man atsakyk! Grįžk ir atsakyk į mano klausimus!

Pati nustebau, kad kalbu tokiu kategorišku tonu, ir kelias sekundes jaučiausi patenkinta tvirta savo pozicija.

Stengiausi jį aplenkti ir atsistoti priešais, bet jis nustūmė mane šalin. Išėjo ir uždarė vartus. Kol jį pasivijau, automobilis jau riedėjo keliu. Pamenu, stovėdama vidury kelio apsipyliau ašaromis, mat, kad ir kas čia vyko, aš tuose įvykiuose tikrai nebuvau pageidaujama.

Ti tebebūnant savo „susitikime“, paguldžiau vaikus miegoti, pabučiavau juos ir apkamšiau – tai buvo paskutinis fizinis mano meilės ženklas per ateinančius beveik pusantrų metų. Paskutinį pabučiavau Zaką. Švelniai pakštelėjau jam į kaktą ir išėjau iš kambario.

Tada ėmiausi įprastų savo darbų ir padėjau tarnaitėms sutvarkyti namus. Paskui nusprendžiau nuvažiuoti į parduotuvę

ir nupirkti kasdienių maisto produktų. Man reikėjo šio bei to, ką galėčiau berniukams įdėti rytojaus priešpiečiams.

Namuose manęs nebuvo daugiausia 40 minučių. Rinkdamasi produktus mintyse savęs klausiau, gal man apskritai nereikėjo kelti kojos iš namų? Man buvo kilusi mintis neišleisti berniukų iš akių dvidešimt keturias valandas per parą septynias dienas per savaitę, bet atmečiau šią idėją kaip nepraktišką. Smogti prevencinį smūgį ir nuvežti juos pas draugę būtų buvę protingiau, bet tuomet apie tai nepagalvojau.

Grįžtant namo mane apėmė bloga nuojauta, kad kažkas ne taip. Kai priartėjau prie namo, mane sukaustė siaubas. Vadinkite tai motinos instinktu, vadinkite tai, kaip norite, bet širdies gilumoje žinojau, kad nutiko kažkas siaubinga.

Vos tik sustojau prie namo, pas mane tekina atbėgo viena iš tarnaičių.

– Jie išvykti, – išpyškino ji darkyta anglų kalba. – Jie išvykti.

Kaip apsėsta puoliau į vidų. Kūkčiodama ir apimta nevilties lėčiau per kambarius. Labai troškau pamatyti savo vaikus. Kur jie? Ar baisiausi mano nuogastavimai išsipildė? Aršiai užsi puoliau tarnaitę, kodėl ji nepaskambino man į mobilųjį?

Ji pratrūko verkti, ir aš pasijutau baisiai. Ji dirbo ne tik man, bet ir Ti, tad, matyt, buvo visiškai sutrikusi. Liepiau paaiškinti, kas atsitiko. Jos anglų kalba toli gražu nebuvo tobula, bet supratau, kad, vos tik išvažiavau į parduotuvę, Ti grįžo ir prikėlė vaikus.

Ji pasakojo, kad Ti liepė berniukams apsirengti, bet Aleksas nenorėjo autis batų. Taip iš tiesų galėjo nutikti, nes jis buvo valingo charakterio ir stengėsi laikytis kuo ilgiau. Pamaniau, kad Aleksas greičiausiai bandė laimėti laiko ir sulaukti manęs. Tačiau kai Ti užriko ant jo, kad paskubėtų ir liptų į mašiną, pasipriešinti tėvui mano berniukas niekaip negalėjo, net jei suprato, jog kažkas čia negerai.

Tarnaitės teigimu, Ti kalbėjo apie tai, kad vežasi berniukus į kavinę išgerti sulčių ir užkąsti. Neatrodė, kad jie būtų pasiėmę daug daiktų. Namuose stigo tik nedidelio oranžinio krepšio. Daug daiktų Ti negalėjo į jį prisikrauti. Trumpam atsipalaidavau, pagalvojusi, kad toli nukeliauti su berniukais jis negalėjo.

Jaudinausi ir beviltiškai troškau išsiaiškinti, kas nutiko mano vaikams. Nenutuokiau, nei kur jie, nei ar jie saugūs, nei kas jais rūpinasi, – jaučiausi kaip ir kiekviena motina. Dar kartą apėjau visus namus ieškodama bent menkiausios užuominos. Išverčiau stalčius, manydama, kad juose galėtų būti kokių nors dokumentų, bet ten nieko nebuvo. Namuose neradau nieko, tik jutau neigiamą energiją, šimtu procentų neigiamą.

Išėjusi į kiemą, patikrinau tą vietą, kur stovėjo automobilis. Gal jiems išvažiuojant kas nors iškrito. Kelis kartus apžvelgiau taką vis labiau prarasdama viltį, kad ką nors pamatysiu. Ten nieko nebuvo. Galvoje sukosi mintys apie Ti ir vaikus, jaučiau, kaip skruostais teka ašaros.

Šokau į savo „Espace“ ir išvažiavau. Tą vakarą būčiau galėjusi varžytis dėl vietos „Formulės 1“ varžybose dalyvaujančioje „Renault“ komandoje. Dar niekada nebuvo taip greitai važiauvusi. Nuolat laikiau pėdą ant greičio pedalo, pristabdydavau tik kartais, prieš posūkį.

Instinktyviai nulėkiau į maždaug už keturių mylių buvusią mokyklą. Žinojau, kad daug asmeninių mūsų daiktų laikoma seife, tad mokykla atrodė tinkama vieta paieškai pradėti. Lėkdama pamėginau paskambinti Ti į mobilųjį. Regis, būtų buvę lengviau susisiekti su kuriuo nors iš laisvą dieną turinčių Saudo Arabijos karališkosios šeimos narių. Ti mobiliajame telefone buvo įjungtas balso paštas. Palikau jam žinučių, nors ir žinojau, kad atsakymo nesulauksiu.

Kai pasiekiau mokyklą, aiškiai sutrikęs prie vartų budintis apsaugininkas pusiau anglų, pusiau gestų kalba man paaiškino,

kad Ti buvo čia su vaikais ir vėl išvažiavo. Aš sekiau jų pėdomis, bet mus skiriantis atstumas sparčiai didėjo.

Ką man dabar daryti? Verkdamą leidausi bėgti per klases. Skambinau visiems, kuriems maniau galinti paskambinti. Jie visi man kartojo, kad, matyt, būsiu apsirikusi. Jie mane patikino, kad Ti niekada šitaip nepagrobtų berniukų, bet nuojauta man sakė visai ką kita. Baisiausiai susirūpinusi nuvažiavau pas savo draugę į namus ir pabandžiau nusiraminti.

Galų gale nusprendžiau, kad nieko daugiau negaliu padaryti, tik grįžti į mūsų vilą ir tikėtis, kad Ti su berniukais jau ten. Bet tokia laimė manęs neaplinkė. Neišgirdau nei atsidarančių paradinių kiemo vartų, nei vaikų žingsnių, nei jų balsų.

Kai visiškai išsekusi priguliau ant sofos, jau buvo po vidurnakčio. Užsimerkusi pamėginau įsivaizduoti savo berniukus ir suvokti, kas atsitiko. Užmigau, bet paryčiui prabudau. Pašokusiu nuo sofos supratau, kad namuose tebesu viena.

Daugiau miegoti nenorėjau, be to, žinojau, kad turiu išnaudoti kiekvieną brangią minutę. Grįžau į mokyklą ir toliau ieškojau kokių nors įkalčių. Bešukuojant klases man džiūvo burna, visa tirtėjau.

Raštinėje ant rašomojo stalo radau man skirtą laišką, ant kurio Ti ranka buvo brūkštelėjęs mano vardą. Pirmą kartą, matyt, to laiško nepastebėjau. Atplėšiau jį. Ti rašė kelioms dienoms pasiėmęs berniukus, nes jautęs, kad jiems reikia „turingai praleisti šiek tiek laiko su tėčiu“. Jis žadėjo paskambinti man rytoj. Į voką kartu su laišku buvo įdėta šimtas JAV dolerių.

Mokykloje palaukiau beveik iki aštuntos valandos, mat tokiu metu paprastai ateidavo sekretorė. Ji atrakino man seifą, ir vos užmetusi akį supratau, kad mano įtarimai pasitvirtino. Dingo grynieji pinigai, dokumentai ir mano papuošalai. Pasijutau taip, tarsi žiūrėčiau filmą, kuriame gangsteriai išlaužia

seifą, tikėdamiesi panardinti rankas į pasakiškus turtus. Ir, panašiai kaip jie, susidūriau su tuštuma.

Paskambinau Balyje gyvenančiam savo bičiuliui australui teisininkui ir paprašiau patarimo. Žinojau, kad Ti turi savo ir berniukų pasus, išvykimo vizas, kitus svarbius dokumentus, banko knygutes ir grynųjų pinigų. Mano bičiulis patarė man nuvykti į oro uostą ir patikrinti, kas užsiregistravo skristi lėktuvu iš salos. Papirkau informacijos skyriuje dirbantį oro uosto darbuotoją, kad jis man parodytų per ateinančias aštuonias valandas vyksiančių lėktuvų reisų keleivių sąrašus, bet juose neradau nei Ti, nei berniukų pavardžių.

Kol sutvarkiau šį reikalą, jau buvo pirma valanda popiet; berniukų nebuvau mačiusi jau šešiolika valandų. Beveik kiekvieną to laiko minutę jų ieškojau ir jaučiausi taip, tarsi jau būtų praslinkę šešiolika mėnesių.

Trečią kartą grįžau į mokyklą. Ir pirmiausia pamačiau Ti automobilį. Ačiū Dievui, jis parvežė berniukus! Tekina, smarkiai plakančia širdimi įlėkiau į mokyklą. Bet joje neradau nei Ti, nei vaikų. Užtat sutikau sumišusį indonezietį, laikantį rankoje Ti automobilio raktelius.

Paaiškėjo, kad anksti ryte Ti paliko savo automobilį Balio sostinėje Denpasare ir sumokėjo žmogui, kad jis tos pačios dienos popietę atvartytų mašiną prie mokyklos. Taip Ti leido man suprasti, kad vaikų neturėsiu, bet galiu pasilikti japonišką visureigį.

Tuo metu, suprantama, nė nenučiuokiau, kur jie išvyko. Žinojau tik tiek, kad automobilis sugrąžintas į mokyklą. Meldžiausi, kad jie vis dar būtų Balyje, bet supratau, kad gali būti bet kur. Nė vienai motinai nelinkėčiau patirti tokio bejėgiškumo jausmo. Norėjosi rėkti, lipti sienomis, rautis nuo galvos plaukus arba daryti dar ką nors, kas išreikštų visišką mano neviltį.

Parvažiavau namo. Nežinojau, nei kur kreiptis, nei su kuo pasikalbėti, nei kaip palengvinti savo kančią.